

EDWARD HIGGINS
KindralWILLIAM BOOTH
AsutajaKARL JOHANSON
Juhataja Eestis ja Lätis

№ 11

Rahvusvaheline pääkorter
101 Queen Victoria Street LondonJuuni 1930
Ilmub 1 kord kuusRahvuslik pääkorter
Matisa iela Nr. 11/13 krt. 6 Riga
Telegr. aadr.: Pestišanas Riga. Tel. 91950Hind
sent

Jeruusalemma tänavad olid tühjad Elanikud olid läinud puhkama pärast päevast võitlust. Kõne oli vaikinud mõne tunni eest, kõne päevajuhtumistest, millest oli tähtsam ühe võõra julge ülesastumine templis. Puusepa poeg, paelust piitsaga käes, püha vihaga oli ajanud välja kauplajaid ja rahavahtajaid templist ja oli rääkinud templi mahakiskumisest.

Variserid võtsid asja enesesse ja see ulatus ka kirjatundjateni, ja küsiti imetähti, mis pööraks rahvast.

Agga kõne oli vaikinud ja kuu paistis puutumattult ägedaist võitlust tänavail. Üksik rändur läks mööda tänavaid langetatud pääga, nagu oleks mõelnud oma varju üle, mis jälgis teda samm-sammult. Ta oli kuulnud mitme päeva jooksul, kuhu ta ka iial tuli, kõnet prohvetist Naatsaretist. Ta oli tunnud, mida tundsid mitmed, võib-olla kõik, et see nii õppimatu oli siiski mees Jumalast.

Ettevaatlikult oli ta küsinud teistelt, mida oli teinud prohvet, ja ta mõistis, et sääl ei olnud muud kui hääd. Vaenulikkus oli kohanud kõiki Jumala käsutoojaid, ja Nikodemus siin näiteks

::: NIKODEMUS. :::

Kirjutanud brigadör Karl Johanson.

Üks inimene variseride seast, Nikodemus, tuli Jeesuse juure öösel ja ütles temale: «Opetaja, meie teame, et sa oled tulnud Jumalast.»

Joh. 3:1—2.

on kohe Jeesuse vastu. Ta mõtles vanule prohvetitele, ja mida enam ta mõtles, seda rohkem ta tundis vajadust, et mitte olla vaenulik sellele mehele rahva seast.

Oli siiski üks viis, kuidas riskeerida: nimelt hoida ennast erapooletult. Siiski igatsus, öelda Jeesusele, et ta usub temasse, suurenes selles sihis, et tõusta julgelt ja tunnistada üles.

Tasa rändas ta edasi prohveti asukoha poole. Sääl on maja. Varsti pääle seda ta seisib nagu näo vastu prohvetiga Naatsaretist, kes pannud kihama kogu linna oma ülesastumise läbi.

Ta algas: „Meie teame (ehk küll meie, et mitte asjata saada tõugatud inimestest, ei räägi seda avalikult), et sina oled tulnud Jumalast.“ See on õigeksmõistvalt mõtlev maailm, mis katsub selletada ennast erapooletult võitlustes, kui ta põlgab võtta vastu liig tõsist iseloomu. Tõde on saanud julge eestvõitleja ja võitlusleek tõuseb. Poolvaimulikkus teritab oma sõjariistu, selle kohtumõistmised on teravad ja tihedad.

Nikodemus on kohtlane, ta ei taha võidelda töö ja selle apostlite vastu, kui neile ka mõistetakse kohut tema kaasamet

(Järg 2. lhk.)

Nii kui maikelluke an-
nab välja lõhna, samuti
hädad südamed annavad
välja tänu. Ükski arm ei
ole liig väike väljakutsu-
miseks, ükski katsumine
liig vali tagasihoidmiseks.

Simson sai mett lõukoera
raipest, keda ta oli tapnud, ja nõnda kui Mooses sai
vett kõvast kaljust, samuti puhtad südamed omavad
taevalist alkeemiat, jumalikku saladust, mille läbi nemad
saavad igast asjast õnnistust ja mille eest annavad tänu.

Mingsugune asi ei või pidada südant nii noorena
ja nii kiirelt välja saata hoolsust, nii kindlalt silutada
kortse otsaesisel, täita elu sellise iluga ning teha selle
mõju nii häälohnliseks ja meeldivaks, kaugele välja laota-
da sellist rahu ja rõõmu kui see kaunis tänuvaim.

See vaim võib ja peab olema kasvatatud. On olemas
palju meie igapäevases saatuses, mille eest olla tänulik-
kud. Meie peame tänama teda isikliku vabaduse ja terve
möödu eest, mida meie omame. Sääln on üks häa
vana hing, kes kolmkümmend aastat ehk umbes selle
ümber on lamanud voodis, tema kondid on pehmed
muutunud ja ta on ärarääkimata abitu ja valu sees, kuid
tema kiidab ja kiidab ja kiidab Jumalat.

Meie peaksime tänama teda, et meie ei ole mitte
nõdrameelsed, et meie vaene mõistus ei ole kaotanud
tasakaalu, ei ole lõhestatud ega purustatud hirmsatest
lupainajatest, koledustest, kirjeldamata hirmudest ja
ahastustest ning metsikutest ja rahutumatest rõõvimis-
himudest.

Meie peaksime tänama teda kultuuri valguse ja õn-
nistuste eest, mineviku armu, käesoleva troosti ja tule-
viku lootuste eest; toidu ja söögiisu ning selle seedimis-
võime eest; riiete, raamatute, Päästearmee, avatud pibli,
Jeesuse Kristuse ilmutamise — patule ja mustusele avat-
tud allika eest — aulise võimaluse eest põgeneda kar-
istusest, mis on patu tagajärg; siis on veel tänada kodu,
sõprade ja üle kõige kummardava taeva eest ja lõpuks
Jumala armsa kutse eest, „tule!“

Nikodemus.

(Algus 1. lhk.)

nikkude poolt, aga tema näib taht-
vat võtta koha väljaspool võitlust. Ta
tahab olla rahunõudja, aga unustab
vaadata jumalariigi ajaloo, kus ta
leiak, et tõsine jumalamees ei ole
olnud kunagi erapooletu sellises võit-
luses.

Jeesus loeb tema mõtteid sügava-
malt kui ta väljendab sõnu. Need
on sellised: „Kas võib näha jumala-
riiki, saada päästetud, ilma et olla
avalikult sinu järelkäija?“

Jeesuse kõne on kui kirvehoop
juure külge kirjatundja veale. Niko-
demus oli idee töötsijast, ta algas
ütleva tõde: südametunnistus oli
ilmutanud seda temale, ta teadis, et
Jeesus oli Jumalast saadetud. Need,
keda nimetatakse töötsijaiks, on
tihti küll selleasemel väljapääsu otsi-
jad tõest eemaldumiseks, sellest tõest,
mis paneb neile ette nõudmisi.

Nikodemus mõtles küll teatud elu-
parandustele, ta mõtles seada ennast
rohkem Kristuse õpetuse järele, aga
Jeesus kõrvaldas kõik need ettepa-

KIITKE ISSANDAT.

„Tänage kõige asja sees.“ — Paulus.

kaebame ilma mõteta, aga meie peame mõtlema, et tänu
anda. Nuriseda ja pahandada on loomulik, tänu anda
— tõesti tänu anda on üliloomulik, on meeldiv, on vaim,
mis ei ole sündinud maa päält, vaid tuleb alla Jumala
käest taevast ja siiski nii kui kõik asjad Jumalalt, see
võib saada kasvatatud.

Taavet ütles: „Ma tahan Sind kiita.“ Ta pani sel-
lesse oma tahtmise. Taanili „palus ja tänas“ kolm korda
päevas. Taavet tegi paremini Taanielist, sest ta ütles:
„Seitse korda päevas kiidan ma Sind.“ Tea seda, kui
sa ei ole tänulik, sinu süda on veel halb, sinu hing ei
ole puhas, sest hädad südamed ja puhtad hinged on tä-
nulikud. Nii mine siis põhjuse juurele, vabane patust
ja saa täidetud Püha Vaimuga. Põgene Jeesuse juure
ebapäeva vaimu ja peene enesekasupüüdmise eest, mis
on sinu sees. Inimesed, kes elavad mustas õhus ja val-
jude hääle seas, hakkavad maitsema ja kuulma, kui
nad aga mõneks ajaks säält saaksid ära põgeneda
hääse õhuse ning metsade ja põldude pühases vai-
kusse, ja siis peaksid tagasi minema nende kahjulik-
kudesse ja käärrikastesse kodudesse, nende tummused
saaksid erutatud käarikka ümbrusega. Ja nii ka enese-
armastajad inimesed sagedasti elavad eneste sees nii
kaua, et nad ei tunne enesekasupüüdmist ja pattu, väl-
jaarvatud, kui nende päale langeb valgus taevast.

Aga kui Jumala armas õhk puhub nende üle ja
tema valgus paistab nende sisse, siis on nemad iseta-
tatud enese sees. Kui mõni alandlik püha täis usku,
rõõmu ja Püha Vaimu läheb üle nende teest, kui aga
nad soovivad vaadata, nemad võivad näha endid kui
peeglist. Aga iseäranis on see nõnda siis, kui vaada-
takse Jeesuse päale; ja kui meie seda jätkame, see
vaade võib meid muuta.

nekud oma ütelsega: „Tõesti, tõesti,
mina ütlen sulle, kui keegi ei sünni
üleväl, ei või tema mitte jumalariiki
näha.“

Siin ei maksa mõned otsused või
välised muutused: peab sündima
kõigepäält põhjalik muutus südames,
ja see põhjalik muutus väljendub ise-
enesest väljumises.

Järeilmõttlikult toetab Nikodemus
oma pää käele sel ajal, kui ta kuu-
leb neid imelisi sõnu. Ta tunneb, et
see ongi saladus sellest õnnest, mille
järele igatseb tema hing. Mida rohkem
nad räägivad, seda enam tõuseb
Jeesuse hääl. Kolm korda ütles ta:
„Tõesti, tõesti, mina ütlen sulle“
ja jälle see jumalik armastus: „Teie
peate uuesti sündima.“

Tähtsamast kõnest ei või küll tun-
nistada vanad Jeruusalemma müürid
kui Jumala Poja katset seletada
imstavale inimhingele uuestisünnist,
igavese elu kättesaamisest. Sääln istub
kirjatundja evangeeliumi saladuse
ees. „Kuidas võib see sündida?“

Üks pilk ülestõstetud vaskmaole
päästis madudest nõelatute elu. Üks
usupilk ülendatud Inimesepojale pääs-

tab patu madudest nõelatud inimsü-
dant. Usupilk on säde, mis süütab
seda elu.

. . . mitte teisi jumalaid.

Kord reisis misjonär Voskamp ühel
Hiina laeval. Hiinlased, kes sõitsid
ühes temaga, teigid tema kohta kõik
suguseid pilkavad, isegi kurje mär-
kuseid. Seal kõlas äkki vali hääl:
„See kõik on mõttetud, mida teie lo-
bisete võõra mehe üle. Tema õpetus
on ainus õige, ja meie kõik peaksime
selle vastu võtma.“ See oli vana-
mees, kes kõneles nõnda. Misjonär
istus tema juure ja tänas teda, et ta
olnud nii sõbralik tema vastu, kuigi
ei tunnud teda. „Ma tean, mis mees
sa oled,“ vastas vanamees. „Olen
arst. Kümne aasta jooksul olen tähele
pannud kristlasi ja misjonäre ja nüüd
olen kindel, et Jeesuse õpetus on
ainsam tõde.“ Hiljem külastas misjo-
när Voskamp seda Hiina arsti. Tema
elumajaks polnud enam ühtki ebaju-
mala kaju, selle asemel rippus seinal
tahvel, millel leidusid sõnad: „Mina
olen Issand, sinu Jumal; sul ei pea
olema teisi jumalaid minu kõrval.“

VALE-KRISTUSED.

Kirjutanud *Armee ema Katarina Booth.*

Selle ajajärgu esimene ettekujutatav Kristus paistab olema mingisugune usuline muinaslugu ehk hää ingel — ettekujutuse olevus, kes elas kusagil kaugel ja kes väga hästi kuulutab, kirjutab ja laulab või maalib pilte, millega ilustada inimeste elumaju — nii kui vaga Julius Cäsar, kes tegi imelisi asju aastasajad tagasi, ja kes kuidagi teeb hääd tulevikus neile, kes intellektuaalselt usuvad tema sisse nüüd; aga et aidata inimest tema praeguses tarvituses, süüs, orjuses ja vaevas, nemad isegi millalgi ei nõua, et ta midagi sarnast teeks, see Kristus ei tee mingisugust vahet nendes ehk nende elus.

„JUMALIK LISA.“

Selline ei ole Kristus, kes esitatud uues seaduses. Jumala Kristus oli tõsine isik, kes käis ringi ja õpetas ning oli ühenduses inimestega; kes aitas ja päästis neid nende kurjadest hirmudest ning kirgedest ja kes töötas nii edasi teha kuni maailma otsani; kes kutsus oma järelkäijaid välja tulema maailma kurjusest ja patust, et Temale jälgida, kandes Tema risti, olla sõnakuulelik Tema sõnadele ja pühendada endid samadele eesmärkidele, mille jaoks Tema elas ja suri.

Teine vale, kuid väga harilik vaade Kristusest on see, et Tema on nii kui jumalik lisa. Teie võite kuulda inimesi ütlevat, kui räägitakse nende hingede üle: „Jah, ma tean, ma olen väga nõrk ja patune, kuid ma teen seda kõige paremat, mida ma võin, ja Jeesus on minu Önnistegija; Tema saadab korda seda, millest mul puudu jääb.“ Nendes näidetes ei ole isegi andeksandmise tarviduse äratundmist, seda vähem Kristuse väge hinge uuendamiseks õiguses, ja seda sündsaks teha pühale ametile ja taeva seltskonnale. See Kristus on lintsalt veetud lisast mitte ainult inimlikust pingutusest, vaid inimlikust jõuetusest ja ohverdatud mõistmatu arvamise kätes, mis kui üles seatud inimliku kõrbe pinnal.

Teistele see ettekujutatav Kristus on ainult kõrgem inimlik olevus, ilus eeskuju — ilusaim, mida maailm on kunagi näinud; mittejumalik, siiski kõige ligem meie jumaluse vastuvõtmiseks, mida isegi nemad arvavad, on võimalik, kuid siiski ainult inimlik.

Önnetuseks selle inimliku Kristuse imestajad avaldavad kurvalt seda nende elus ja läbielamises, et inimsugu ei tarvita ainult mudelit, vaid vaimustavat juuresolu, et üles ehitada selle kadunud tasakaalu, anda energiat tema nõrkade osavustele ja uuesti sünnitada tema vaimlist igastust. See ei olene mitte inimesest või inglüst, kui aus ta ei oleks, et vabastada inimese hinge tema kammitsatest.

VABANDAV INDIVIDUAALSUS.

Teine moodne Kristuse esitus on asemele pandud Önnistegija — mitte ainult lepituse, vaid ka sõnakuulmise küljest. Seda Kristust seatakse üles kui kehastatud Tema eneses patuse päästmise olust, mis vajab ainult uskumist sellesse — see on mõistusega vastu võtta kui lepitavat ohvrit ja usaldada sellesse, mis kindlustab patusele kõik hääteod sisaldatud Tema surmas, ilma tähelepanemiseta mingisuguse väljatöötatud muudatusega patuses eneses.

See Kristus on üles seatud kui õigeksmõistmine ja kaitse patust, mitte kui vabastaja patust. Mehed ja naised on kinnitatud, et ükski pahe ei tule nende üle, kui nad usuvad selle Kristuse sisse, ükskõik missugune oleks siis nende südame seisukord, või kuidas nad ei oleks ka oma teudes teotanud õiguse käske.

ESILE TOODUD VALGEKS
TEHTUD HAUAD.

Selline usk ainult toob esile jästpoolt valgeks tehtud seisuse hauad, kuna sees on mäda ja surnud inimeste luid. Jumala Kristus ei võta üles iialgi selliseid toiminguid oma rahvale, vaid Tema võtab ette, et teha neid „uuteks loomadeks“, ja sellega võimaldada neile teostamist. Tema iialgi ei võtnud ette mind mööduda puhtusest, kas Jumalale või inimesele, kuid võimaldada mind olla puhas. Tema iialgi ei võtnud ette mind mööduda aususest ehk truudusest, vaid uuendada mind minu mõistuse vaimus, nii et ma ei võiks teisiti kui tagajärg Tema Vaimu tööst minu sees. Ta iialgi ei võtnud ette armastada Jumalat minu asemel „kõigest mu südamest, mõistusest, hingest ja jõust“, vaid Tema tuli, et volitada ja vaimustada selleks mind.

Teine valearvamine Kristusest, mis on vastuvõetud, ma kardan, paljudest avameelsetest südametest, on arvamine jumalikust hukkamõistmisest.

See klass inimesi näib mõtlema, et nemad peavad kogu oma elu mööda saatma kaebades ja leinates oma patte. Nemad unustavad ära, et Vabastaja on siin — et andeksandmine on pakutud.

Jumala Kristus ei ole mitte hukkamõistev Kristus, vaid halastav, andeksandev Önnistegija, kes kutsub oma rinnale väsinuid ja koormatuid, kõigil aegadel.

Teine valevaadetest Kristuse üle on see, mis esitab Teda kui tulevast vabastajat, ilma et ta oleks käesolev Önnistegija.

On karta, et tuhanded vaatavad Tema pääle, et päästa neid patu järeldustest, see on, põrgu — kes jätkab edasi korda saatma pattu, nemad täiesti ei mõista Jumala Kristuse sihti ja tööd. Nemad ei näe, et Tema ei ole ainult tulnud, et viia inimesi taeva, vaid tuua neid tagasi ühendusse Tema Isaga; nemad vaatavad lepituse kui aseaine plaanile, mille läbi nemad lähevad taeva, jättes omad iseloomud muutmata maa pääl.

PÄÄSTMINE PATUST.

Inimesed, kes nii arvavad, unustavad, et patt on suurem kurjus jumalikus arvamisest kui põrgu; nemad ei näe, et patt on esialgne kurjus. Kui ei oleks pattu, siis ei oleks ka tarvis olnud põrgut. Jumal ainult kavatses päästa inimesi patu järeldusest, päästes neid patust enesest; ja see on Kristuse suur tähelepanemisväärtiline töö — päästa oma rahvast nende pattudest!

Raskeim võitlus —

ilusaim võit.

Parem surra kui alla anda, kui patule alistuda ja teda teenida — see olgu ka meie hüüdsõna, kes tahame olla Kristuse järgijad ja rõõmu tunda Tema võidu pärast. Johannes Malo, kes oma evangeeliumi-usu pärast 1544. aastal viidi tapalavale, ütles: »Kui meie olime keisri sõdurid, panime meie sageli oma elu tema pärast äärmisse hädaohtu. Miks peaksime nüüd kartma, surra Issanda Jeesuse pärast? Me saame ometi selle viletsa ja mööduva elu eest, mille talle anname, igavese, õndsaga ja möödumata elu.« Niisugune andumuse mõte, niisugune kindel lootus hingestagu ka meid igal ajal! Siis läheme ka meie omas igapäevases võitluses iseendaga ja ümbrusega võidule ja õpime kiitma Jumala truudust. — Iseendaga võidelda on raskeim võitlus; iseennast võita on ilusaim võit. Ja usk võidusse on võidu algus.

Ametlikud teadaanded.

Ülendatud: Ensain Molin**
Tallinna l. adjutantiks.

Karl Johanson, brigadör.

Kindral Higgins ja proua Soomes.
Õnnistusrikkad koosolekud Helsingis, Åbos ja Viborgis.

25.—30. aprillini külastasid kindral ja proua Higgins Soomet ja pidasid suuri koosolekuid Åbo, Helsingi, Tammerfors ja Viborgi linnades. Esimene tervitus ja koosolekud olid Åbos. Järgmisel päeval tulid nad Helsingi, kus neid ootasid suured inimhulgad. Jaamas võtsid neid vastu riigipresidenti esindaja ja Inglise saadik, sir Ernest Rennie. Orkester mängis Inglise ja Soome hümnid, ning kindral kõneles jaamaesisel rahva poole. Sama päeva pärastlõunal oli kindralil audients riigipresident Relanderi juures. Vastuvõtmine oli väga südamelik ja kõnelus kestis umbes tund aega. President väljendas, et Päästearmee aulist tööd Soomes hindab ja tunnustab mitte ainult tema ise, vaid ka valitsus ja kogu Soome rahvas.

Kindral ja proua juhtisid Helsingis seitse avalikku koosolekut ja ühe koosoleku sõduritele. Koosolekud olid imeliselt õnnistatud ja rohkesti külastatud. Nikolai kirikus pidas kindral huvitava ettekande, kus viibis ka sama kiriku praost.

Esimesed sõdurid Tallinna 2. korpusel.
Keskel ltn. Matveus ja Blees.

Helsingi järele külastasid kindral ja proua Tammerfors ja Viborgi, kus neid vastu võeti sama südamekult. Mõlemis linnas pidas kindral ettekandeid toomkirikus. Peaaegu kõikide ajalehtede kirjasaatjad lmusid määratud ajal intervjuule kindraliga, ja järgmisel päeval kirjeldas peaaegu kogu Soome ajakirjandus Päästearmeed ja tema juhte.

Viborgist läbi Helsingi reisis kindralipaar tagasi Inglismaale.

50 a. Päästearmeed ühisiirikides.

Staabiülem, komandör Mapp sõitis mai algul Kanadasse ja Ühisiirikidesse. Päästearmee pühitseb sel aastal Ühisiirikides oma 50-a. juubelit ja sel puhul peetakse New-Yorgis nii suur pidu, millist Päästearmee Ameerikas veel pole näinud. Pidustust juhib komandör Evangeline Booth. Staabiülem on kindrali ja rahvusv. pääkorterite esindajaks. Pidustuse ajal pühitsetakse uus hoone rahvusliku pääkorterite jaoks ja pannakse nurgakivi naistekodule. New-Yorgis kogunevad 4919 ohvitseri, 24,885 allohvitseri ja sajatuhandete sõdurite esindajad. Komandör Hay on Kanada esindajaks ja komandör Yamamuro esindab Jaapanit.

Kadettide sessioon Riias. Esireas brigadör ja proua Johanson, ensain Hart ja kapten Gorski ühes prouaga. Viis kadetti'dest on eestlased.

Suur annetus. Ühe lastesõbra pärandus Päästearmeele.

See oli kahe aasta eest, kui meie ohvitserid Liibavis esimest korda kohtasid härra Elhmanni. Ta on vanem härra, kes palju aastaid tegutsenud välismaal, nüüd aga Lätimaale tagasi tulnud, et vanaduse päevi veeta rahus kodumaal. Ta tundis Päästearmeed juba laias maailmas ja oli väga huvitatud, et Armeed leida ka kodumaal. Korpus võis kohe nautida tema abi ja sõbralikkust. — Härra Elhmann on aga eriliselt huvitatud lastest. Et hoolitseda vaeslaste eest Liibavis, on nüüd härra Elhmann kogu oma varanduse pärandanud Päästearmeele. Tema varandus on nii suur, et kogu kava teostatatakse kestvaalt ainult kapitali protsentidest. Nimelt peab igal aastal neiljal külmal talvekuul vaatama laste kööki, mis igapäev maksuta jagab umbes 200 lapsele sooja toitu. Pääle selle peab umbes sama arv lapsi iga jõulu ajal varustatama sooja pesuga, villaste jakkidega, sukkadega, pükstega, saabastega jne. Laste köök on registreeritud kestva asutusena linnas.

Juba kahel möödunud talvel teostati kava härra Elhmanni isiklikul järelevalvel, ja see on olnud suureks õnnistuseks. Möödunud aastal jagati 19.328 portsjoni sooja sööki.

Jumal õnnistagu lahkesüdamlist laste sõpra ja andku talle rahu- ning rõõmurikast vanadust. — Kindlasti on ka meie maal sõpru, kes võiksid teha midagi sellistaolist. Kui Issand sulle, armas lugeja, näitab ühe ohvritee, siis käi seda teed mööda. See pole asjata, ja sa ei kahetse iialgi seda, et sa oled asutanud midagi, mis on hääl.

Supikööki lastele Liibavis, kus talvekuudel saavad umbes 200 last igapäev maksuta sooja lõunasöögi. Toitmine sünnib meie ruumis.

Millal pean ma saama päästetud?

On sama rumal küsida seda kui pärda, millal keegi peab sööma või jooma. Päästmist peab otsima siis, kui seda vajatakse. Kui sa ei ole päästetud, suurim õnnistus, mida võid omada, on selle teostamine, sest sa vajad tungivalt päästmist, mitte ainult tulevikus, vaid just praegu olevikus.

Sina vajad päästmist praegu selle mõju pärast, mis tal on sinu südamele ja elule.

Sina vajad päästmist praegu oma mõju muutmise pärast teiste inimeste üle — sinu omas kodus, igapäevases töös ja kõiges tutvusringis.

Sina vajad päästmist praegu sellepärast, et ilma päästmiseta sa oled igavesti kadunud, ja ainuke tee, mille kaudu sa tõesti leiad seda, on päästmist otsida nüüd kohe.

Tee päästmisele lähed läbi kahetsuse, ülestunnistuste ja usu. Otsi Jumalat praegu — Tema andestab ja võtab vastu sind.

Kaitsekõne Elule.

Andmine! Jah, see on elav sõna, telg, mille ümber keerleb maailm täis kannatusi, ohverdusi, sajandeid kestnud pingutusi. Ainult need elavad hästi, kes elavad selleks, et anda.

On olemas misjonär Herbert Tree üle jutustus, mis kõneleb, kuidas keegi mees tungivalt palus temalt teenistust. Tree käskis karmilt teda minna ära, kuid see isik jäi kindlaks oma nõudmises.

„Mr. Herbert,“ hüüdis ta, „ma pean saama leiba!“

„Miks?“ küsis kuulus mees.

„Seepärast, et ma pean elama!“

Nagu väik pöördus kuulus mees tema poole ja kärgatas:

„Miks?“

Miks meie peame elama, igaüks meie seast? Kas on elu vaid olemasolu, seepärast vaid elame, et meie oleme, ja elame, kuni meid enam ei ole? Või on mõni tähtsam põhjus meie olemasolul?

See pole mitte ainult sõnade mäng, vaid eluline küsimus. On inimesi, kes läbi katsudes oma elu ja kaotades lootuse, seavad endile selle kü-

simuse tähtsaks — küllalt tähtsaks, et tunda tungi enda hävitamiseks. On teisi, kes puutudes kokku selle küsimusega on niivõrt haaratud elust — tegelikust elust, et nad on muutunud otsekui imeväe läbi. See on kaugel sõnade mängust või ajaviitmisest.

Ükski ei või vastata küsimusele: „Miks?“, ennast vabandades sellega, et ta pole üldse tahtnud tulla maailma. Igale mõtlejale olevusete tuleb silmapilk, mil ta ei rahuldu sellise vastusega.

„Jumal aidaku mind,“ hüüab ta. „Ma olen siin. Miks ma olen siin? Mis tähtsus on mul?“ Ja ta jõuab selleni, nähes, et iga elu vajab oma kaitsekõnet — oma täielist õigeksmõistmist.

Minnes välja sellest leiame kaht liiki inimesi maailmas. Esimesel liigil on päämotiiviks: võtta elust kõike,

mida see pakub.

Selliseid inimesi leiab kõikjal. Kui teie kohtate igalpool linnas mõnda blaseerunud noormeest, nähes kuidas ta oma kodule pühendab vaid üksikuid tunnide, ütleb ta teile, et tema arvates „saab ta elust kõiges rohkem“.

Tantsuhullustuses tütarlaps, rüüba-

(Järg 6. lhk.)

Esimesed sõdurid Tartu korpusel. nendega staabikapten Pennick prouaga, ens. Granholm ja envoi Bakul.

Mõned isiklikud küsimused.

Kas minu elu meeldib Jumalale?

Kas mina loen oma piiblit igapäev?

On mul keegi, kellele ma ei võiks andestada?

Kui palju aega mina veedan palves?

Kas ma püüan tuua oma sõpru Kristuse juure?

Annan ma midagi, mida ma ei või ära anda Kristusele?

Kus teen mina just oma suurema vea?

Kuidas näib minu elu neile, kes ei ole pöörnud?

Olen mina kunagi püüdnud anda kümnendiku oma sissetulekust Issandale?

On maailm tehtud paremaks või halvemaks minu elu läbi?

Kas teen mina midagi, mis ma mõistaksin hukka teiste juures?

Tänu Jumala vastu.

Tänu Jumala vastu pole midagi muud kui selle tunnustus, et tema on andja ja meie vastuvõtjad. Kes tänab Jumalat, rajab iseendale tee, millel Jumal temaga võib kokku puutuda ja talle anda päästmise õndsas kogemuse. Iga tänu Jumala vastu on ühtlasi näpunäide olla endale rõõmuks, teda tänada, siis võtad sa tema rüpest armu armu pääle.

Jumal on mõnikord varjatud ja imeline, kuid oma lastele siiski halas-taja ja armastusriikas Jumal. Magusaim troost, suurim rõõm, ilusaim rahu, millega tema sageli küllastab oma väljavalitud hingi, ja kibedaimad kannatused, raskeimad võitlused, mis ta tihti saadab meile, voolavad ühest ja samast allikast, nimelt tema targast, õiglasest, armulisest hääks-arvamisest, ja neil on vaid üks siht: austada teda ja tee enda pärimat!

Chr. Scriver.

Kaitsekõne Elule.

(Algus 5 lhk.)

tes liikööri või hooltulet kõndides balli-saalis, arvab, et tema saab seda. Kõikjal kohtate neid, ja nende suurim kujukultus on: tõsta sädelev elukarikas huultele ning tühjendada selle põhjani.

Teine liik inimesi on täieline vastand: Mr. Wilfred Grenfell (n. n. „Grenfell Labradorist“) iseloomustas neid imestusväärselt, tehes järgneva tähtsa väljenduse:

„Nad annavad midagi, mida ei antaks siis, kui neid ei oleks; see on kaitsekõne — arvatavasti ainus kaitsekõne inimese elule kõikjal.“

Andmine! Jah, see on elav sõna, telg, mille ümber keerleb maailm täis pikki kannatusi, ohverdusi, sajan-deid kestnud pingutusi.

Hästi, kõige paremini elavad need, kes elavad ainult selleks, et anda.

Aga kui võorastavalt see kõlab kõr-vale meie päevil! Meil on küllalt kõik-sugu koole, kus õpetatakse asuma kuninglikele teedele — kuulsusele ja rikkusele. Lugematulid teedele võite „teenida nõnda nagu õpite.“

„Nemad annavad midagi...“ Nad annavad ära, kuid ei kogu; ohver-davad pillavalt oma anded, jõu, aja kõik, mis on neil! Ja need, ütleb kuuluis misonär, on ainuke rahvas, kelle elule on olemas kaitsekõne, mis vastuvõetav Jumalale.

Tal oli õigus! Mitte see, mida inime-ne saab elust, pole see, mis annab

Tunnistused piiblist.

Saksa keiser Friedrich Wilhelm III ütleb oma tunnistustes piibli kohta: „Mida ma ka näinud aulisemat omas elus, kui palju väärtuslikku ma ka lugenuid kuulsate kirjanikkude raam-tuis, mulle mõjub ometi hoopis teisiti, kui ma loen pühakirja järe-l-mõtlevalt. Sää! on ka kõik teisiti. Siin elab ja valitseb teadvuse, rahu ja puhkuse vaim. Kõik väikesed ja suured elumured kaovad, kõike näeme teisiti, ja märkamatu satume värs-kenadatud meeleollu; muutume tõsi-semaks iseenda ja lahkemaks teiste vastu. Iga sõna on tõde, igas lauses on maailm mõtteid.“ — Jumala sõnas leidis kuningas ka jõudu, et kanda oma abikaasa kaotust. Piis-kop Eylert kuulis teda raskeil hetkeil pärast abikaasa surma ütlevat sa-geli sõnu: „Kui Sinu seadus poleks olnud minu troostiks, oleksin ma hävinud oma häda-des.“

Elu peaks olema kohutavalt üks-luine inimesele, kes ei armasta kedagi pääle iseenele.

talle eluõiguse ja teda teeb õnneli-kuks — vaid see, mida ta on valmis ära andma. Öilsamad, suurimad — kas meie ei võiks öelda: o n e l i k u -mad? Mees, kord elas, suri roimari surma Rooma ristipuul, ja suures andis isegi oma eluvere, et teised võik-sid olla vabad ja omaksid Tõsise Elu. Sajandite jooksul on jatkunud Tema eeskuju; inimesed on õppinud, et elus pole midagi väärtuslikku, mis poleks rajatud andmisele.

Kuigi meie oleme niisugused, pole meil mingit kaitsekõnet meie elule, vabandavat asjaolu, et hingame Ju-mala vaba õhu. Meie oleme ainult osa mõistmatust loodusest, meie hinged on surnud meie sees, sarnas-us Jumalaga meie nägudes tumes-tatud.

Nii paljud inimesed kõnelevad igavu-sest, asjade tühisusest, ja et nad ise surmani haiged on elust tänapäeval. Vaesed hinged, nad on haiged sur-manil! Ja seotud elavas surmas nad jäävad, kuni leiavad Jumala ja Tema suurepärase plaanis selle elu, mis on väärt elada ja mille jaoks on ko-hane kaitsekõne — anda midagi, mida ei antaks, kui neid ei oleks.

Kaotus jumalainimesele on kutse uuele võitlusele.

Kergitada üksteise koorma on iseene koorma raskuse vähene-mine.

Üldsekretäri märkused „Sõjahüü“ jaoks.

Juuni 1930.

Teises paigas käesolevas numbris on toodud üksikasjad seits-menda aasta kongressi kohta, mida juhib komandör ja proua Sowton Rahvusvahelise Pääkorterist Londonis.

Eriline huvi on koondatud sellele kongressile, ja brigadör ja proua Johanson jätvad jumalaga sel ajal territooriumiga. Juhtige endi tähelepanu teadaannetele lähemalt ja korraldage, et võtta osa sellest.

Meie arvestame tõsiselt iga ohvitseri, sõduri, nekruti ja sõbra isikliku koostööga, et sellel sündmusel oleks suur tulemus. Kõnelge selle üle, palvetage selle pärast, tulge ise ja tooge sõpru kaasa.

On alganud puhkuseaeg, ja meie loodame, et ohvitserid, kes on nüüd eemal omast tegevusest, saavad palju kasu puhkusest ja tulevad tagasi oma töö juure rohkesti kosutatult.

Vabaõhu tegevus on praegu täies hoos ja iga seltsiline peaks võimaluse järgi osa võtma. Meil on auline võima-lus kuulutada evangeeliumi paljudele, kes täviselst iialgi ei kuule seda. Ärge jätke kasutamata seda suurt eesõigust.

Tänu mr. Ethmanni agarusele Lii-bavis meil oli võimalik mõeldunud talvekuude jooksul jagada 19.328 lõun-sööki vaestele lastele selles linnas.

Kas teie müüte „Sõjahüüdu“? Kui mitte, kas teie ei võiks teha seda? See võimaldab sel moel levitada evan-geliumi. Rääkige oma juhtivale ohvitserile, kes häämelega teid tahab toetada eksemplaridega, mida vajate. Seepärast levitage „Sõjahüüdu“.

Me soovime õnne ensain ja proua Molinile Tallinna I korpusese, kes on oma aukraadis tõstetud adjutantideks. Nad on teinud hääd algatustööd nende kahe aasta jooksul, mis nad töötanud siin Eestis.

Jumal mõistab kohut!

Mõne aasta eest tahtis Ugandas üks muhamedlane esineda uue prohvet Mahd'na (tõeline prohvet) ja ot-sis poolehoidjaid pühaks sõjaks. Ta kinnitas, et Jumal olla teda taeva-liste ilmutuste läbi kutsunud kõrge-maks prohvetiks. Asi tuli arutusele riigi nõukogus, ja paljud tahtsid teda surma mõista. Nõukogus oleivad krist-lased vaidlesid sellele vastu ja soovit-sid asja anda Jumala kätte, mille juures nad piibliga käes näitasid Ap. leg. 5 : 34—40 ja 12 : 21—24 ja ütlesid: «Jumal aga mõistab kohut tema üle.» Rahuldatusena lahkus kae-bealune kohust. Oma elumaja lävele jõudnult, langes ta kokku ja heitis hinge.

Kristlane ja maailm.

Polegi nii kerge, maailma vastu omada õiget seisukohta. Maailma ja tema hüvesid võib ebajumalada, aga neid võib ka põlata. Kumbki seisukoht pole õige. Maailm on meile antud selleks, et meie seda tunnustaksime ja valitseksime, ja nimelt kui kohustuslikku ülesannet; ja osadus Jumalaga on selleks sundiv jõud. Spurgeon ütles kuskil: „Jumala maja on mesila virkedele töölistele, aga mitte pesas laisklevalle isa-mesilastele.“ See tähendab, et peab töötama niikaua kui on päev: Sina võid ja pead olema maailmas kristlasena. Mida Jumal sulle annud, sa pead tarvitama, sinu keha ja vaimu andeid arendama niipalju kui võid, oma elukustet täitma kogu pingutusega, oma varanduse ja äri eest kandma hoolt kogu jõuga; aga see, mis sul on, mida saavutad ja võidad, ärgu seisku omakasu teenistuses, vaid armastuse teenistuses Jumala vastu, sinu omaste, sinu vendade vastu. See on sulle usaldatud nael, millega sa pead kauplema, et see kasvaks, milleks Jumal seda on määranud. Kui ei juhtu seda, siis muutub maailm lahutusseinaks sinu ja Jumala vahel, sinu ja vendade vahel. Sina tohid ja pead tundma rõõmu Jumala maailma ilust, loodusjõududest, selle nähtuste arenevatest tunnustest; aga asenda see kõik igavikumõtete teenistusse, see ärgu saagu sinu väärjumalaks, see ärgu juhtigu sind paganilise looduse kumardamisele ega looduse orjusele, see ärgu röövigu sinult igavest elu. Sina tohid ja pead nautima selle maailma hüvesid, nagu need õitsevad rikkalt ja rikkamalt, tohid keha eest hoolt kanda, kunste harastada, tohid levitada oma tunnetuste valda, niipalju kui võid, aga seda kõike hää südame-tunnistuse juures.

On tósi, maailm on halb ja tahab meid alati eemaldada meie Jumalast. Kuid sellest hädahüst ei vabane meie maailmast põgenemisega ja kunstliku maailma eitamisega; sest ka üksildusse võtame kaasa en-

daga halva maailma, ja see on, mis meid, väliste asjade vastu viib võrgutusele. Ainult otsekohene pööramine Jumala poole, jah elu, mis on osaduses Jumalaga, võib meile anda õige seisukoha Jumala vastu. Inimeste õige vahekord Jumalaga algab patundumises ja saab elujõuliseks patunde andestuse läbi. N. N.

Seitse väljendust.

Kuidas meie palume „Meie Isa“ palvet.

Kristus õpetas oma jüngreid tulema Jumala juure seitsmel erilisel kombel.

Kui lapsi: „Meie Isa, kes Sa oled taevas.“

Kui austajaid: „Pühitsetud saagu Sinu nimi.“

Kui alamaid: „Sinu riik tulgu.“

Kui sulaseid: „Sinu tahtmine sündigu.“

Kui palujaid: „Meie igapäevane leib anna meile tänapäev.“

Kui patuseid: „Anna andeks meile meie võlad.“

Kui pühitsetuid, kes kardavad langeda jälle patusse: „Ära saada meid mitte kiusatusse, vaid päästa meid ära kurjast.“

Kirjutage „Sõjahüüde“

oma elamustest ja mõjust, mida „Sõjahüüd“ avaldanud Teie hinge ja elule.

Kuidas lugeda piiblit,

selleks annab keegi järgmist nõu: „Loe ja uuri pühakirja nõnda, nagu kaks armastajat loevad ja uurivad omi kirje. Kohe, kui postikandja toob kirja armsamalt, haarab noormees selle, ja küsimata mõnda teist kirja, ruttab ta kuskile nurka, naeratab ja on üliõnnelik. Ta mõtleb päeval ja öösel kirjale ning loeb seda jälle ja jälle. Ta kannab seda endaga kaasas, käies läbi linna: tänavarudtee vagunis on ta rahulik ja mõtleb, kuni äkki tema silmad löövad sarama. Nähtavale tuleb kiri, ja kaunimad kohad loetakse uuesti läbi.“

See on piibli lugemise õige eeskuju ja laad. Piibel on Jumala tahtmine ja sisaldab meile kõige hoolega kirjutatud juhatusi ning manitsusi. Piibel näitab meile, millised inimesed meie peame olema Jumala tahtmise järele; ta näitab meile kõige esmalt Jumala päästmisabinõu, tema armastust inimeste vastu, tema halastust, mis oma kõrguspunkti leidis otsuses: „Sest nõnda on Jumal maailma armastanud, et tema andis oma ainusündinud Poja, et ükski, kes tema sisse usub, ei pea hukka saama, vaid et igavene elu temal peab olema.“

„Maa, maa, maa, kuula Issanda sõnal“ nii hüüdis kord prohvet Jeremia; nii tahaksime hüüda ka meie, sest meie teame kogemusest: „Õndsad need, kes Jumala sõna kuulevad ja seda alal hoiaavad!“

Mis sünnib võitlusväljal.

Tallinna I.

„Päästja läbi võidan ma!“

Nii me laulame I korpuses ja see on, mis me tunneme. Kui me tahame võitu saada, siis on see Tema läbi. Viimasel ajal meil on olnud raskusi ja võitlusi, aga Jumalale olgu tänu. Võitu saime tema läbi.

Hallelujal!

Võime küll kiita ja tänada Jumalat selle võidu eest, et me saanud vabaduse sellel aastal jälle vabaõhukoosolekuid pidada Kadriorus ja Rannavärava mäel.

Esimese vabaõhukoosoleku pidasime pühapäeval, 18. mail, Kadriorus. Lauldes ja rõõmustes läksime rongikäigus sinna ja tagasi — sellega andsime tunnistusi inimestele, et Päästearmee elab veel.

II korpus võttis ka osa sellest koosolekust. Nemad on ka saanud vabaduse, et vabaõhukoosolekut pidada

Kaasani platsil ja Falkpargi tän. 18. hoovil.

Sellega on meil võimalused suvisel ajal pidada 4 vabaõhukoosolekut igal nädalal linnas.

Usume, et võime midagi teha jumalariigi töö hääks.

Veel edasi me laulame usus:

„Võitu, võitu, vere väes on võitu, Võitu, võitu, Talle vere sees.“

Melega on Jumal, imejõud on Temal, Sõnakuulelikud saavad võidule.

Ramen.

Ernst Molin, adjutant.

Tartu]korpusse esimene vabaõhukoosolek.

Tartu.

Pühapäeval, 4. mail oli Tartu korpusel oma esimene vabaõhukoosolek. Suur inimhulk kogunes meie ümber, et kuulda päästmise sõnumit, ja kui meie marssisime oma ruumi, jälgisid mitmed meile. Sel õhtul oli meil auline koosolek, kus mitmed hinged otsisid päästmist. Meie kiidame Jumalat võidu eest ja meie usume, et senine vabaõhukoosolek annab rikkaliku lõikuse igavikule.

Mõned meie sõdurid ja nekrutid on saanud tööd maal ja ei või selle tõttu osa võtta koosolekust. Selle asemel tarvitasid nemad omi võimalusi, et oma naabritele ja tööseltsilistele tunnistada Jumalast. Sel kombel levib päästmise sõnum paigalt paika.

Las päästevanker veereb, iga hinge päästmiseks!

W. G.

Lugege ja leultage kõik meie „Sõjahüüde“!

Komandör Sowton.

(kui ilm vihmane, peetakse koosolekut ruumes.)

Kell 7 õhtul päästmiskoosolek

Kesknädalal, 25. juunil kell 1/2 8 õhtul
koosolek sõduritele ja nekrutitele

Koosolekul peetavad kõned tõlgitakse inglise keelest eesti keele.

„Sõjahüüa“ aanimestik mais.

Tallinna I korpus	1150 eks.
„ II „	500 „
Tartu II „	500 „

Ohvitserid:

Ensain V. Granholm Tartu, 250 eks. Leitnant Karl Bernadt Tallinna I, 200 eks. Adjutant E. Molin Tallinna I, 110 eks. Leitnant Maria Brees Tallinna II, 110 eks. Leitnant Ida Matveus Tallinna II, 110 eks. Envoi L. Bakul Tartu 40.

Allohvitserid ja sõdurid.

Tallinna I korpus.

50 eks: Seers. Hilda Sandberg, Sõdur Emi lie Niemann. 40 eks.: Sõdur Feodosia Leemann, muus. Maria Ernits. 30 eks.: Seersant Amalia Sagar. 25 eks.: Kassahoidja Jaan Kütt, seers. Juulia Kanter, sõdur Lovise Damm, seers. Adele Salm, seers. Voldemar Leeman, sõdur Johannes Deubner.

Tallinna II korpus.

101 eks.: Sõdur Alice Lööke, Anette Reisman. 25 eks.: sõdur Elvine Vaatsep.

Tartu korpus.

25 eks.: Nekrut Adele Luks.

Mööga ja kilbi brigaad. Piiblitekstid juunis.

2. Korintuse.	P. 15. — 8 : 13 -24
P. 1. — 1 : 1-11	E. 16. — 9 : 1-15
E. 2. — 1 : 12-24	T. 17. — 10 : 1-11
T. 3. — 2 : 1-17	K. 18. — 10 : 12-18
K. 4. — 3 : 1-12	N. 19. — 11 : 1-15
N. 5. — 3 : 13-18	R. 20. — 11 : 16-33
R. 6. — 4 : 1-10	L. 21. — 12 : 1-10
L. 7. — 4 : 11-18	P. 22. — 12 : 11-21
	E. 23. — 13 : 1-14

Joeli r.

P. 8. — 2 : 18-32	Õpetuse sõnad.
2. Korintuse.	T. 24. — 24 : 1-16
E. 9. — 5 : 1-10	K. 25. — 24 : 17-34
T. 10. — 5 : 11-21	N. 26. — 25 : 1-10
K. 11. — 6 : 1-10	R. 27. — 25 : 11-19
N. 12. — 6 : 11-18	L. 28. — 25 : 20-28
R. 13. — 7 : 1-16	P. 29. — 26 : 1-14
L. 14. — 8 : 1-12	E. 30. — 26 : 15-28

Palve ained:

- Juuni 1. Schweits.
" 8. Muusikandid ja lauljad.
" 15. Afrika.
" 22. Noorsootöö.
" 29. Ameerika Ühend. Riigid.

PÄÄSTEARMEE

Tallinna I korpus U. Sadama t. 11-a
Tartu korpus Tähe tän. 124 Tartu

Koosolekute aeg:

Pühap.: kell 10 e. l., kell 3 ja kell 7.
Ärip.: teisip., neljap. ja laup. kell 1/8.
Pühapäevakool igal pühapäev. k. 1/21 p.

Tallinna II korpus

Rataskaevu tän. 22 Tallinn
ainult laupäevadel ja pühapäevadel.

Laula Jumalale auks.

1.

I. M. 236.

1. Oh kuula, hing, kuis kostab sõjalaule nüüd läbi maa ja uksele uksele. Need suured töed, mis jutustavad helid sest sõjast, kuni lõpp saab patule.

Koor: Ristitud tules Päästearmee, :: Maailma võitkem nüüd tule, verega. ::
2. Nüüd edasi! Maailm me laulu kuulgu, kõik hinged, Jeesus kutsus rõhutuid. Ja pimeduses kostab laulukaja, viib koju rändajaid ning kadunudid.

3. Nii kaugale kui kõuekõmin, kajab meil sõnum päästva armu täiusest. Kõik mures hinged vaikselt põlvitavad Su ees, oh Issand, oma nõrusest.

4. Siis, võitjad, pärast väsitavat võitlust aupäev on koitmas, möödas patuöö. Me võitlusihht on — päästa hingi palust. Siis langeb saatana, tema riik ja töö.

2.

I. M. 244.

1. Kindel paik minul Jeesuse Päästearmees, et patuga võidelda sääl. Kõime vabadusteel, saatana põgeneb eel, hingi Päästjale võidame kõik.

Koor: Jah, Jeesu eest ma seisan vaid, kesk võitlusmõllu, tormisid. Kus Jeesus viib, ma jälgin ka, Ta eest, jah seisan Jeesu eest.

2. Meil on armastust patuse, kadunu eest ja sõdime patuga siin. Päästesõnumi hüüd kostab kõigile nüüd, et nad tunneks, kui häa on Ta arm.

3. Jeesus lepitab meid, suri ristil me eest ja lunastas maailma süüd. Üies tõusis Ta siis, elab praegugi veel, päästab kõiki, kes Temale truud.

3.

1. Taevavärvas inglid seisvad reas, kui pruut sisse viidud saab; Iga võitjale krooni antakse, kui pruut sisse viidud saab.

Koor: :: Kui pruut sisse viidud saab, :: rõõmulaul kõlab valjult läbi taevaste, kui pruut sisse viidud saab.

2. Lahkund sõbrad sääl saavad kokku veel, kui pruut sisse viidud saab. Valgeis riietes, võidupalmid käes, kui pruut sisse viidud saab.

3. Koorid laulavad, Jeesust kiidavad, kui pruut sisse viidud saab. Pühad auuliselt seisvad trooni ees, kui pruut sisse viidud saab.

Tellimise hind postiga aastas 2 krooni, 1/2 a. 1.10 kr. Üksiknumber 15 senti. Vastutav toimetaja: envoi L. Bakul. Väljaandja „Päästearmee“, Tallinnas, U. Sadama tän. 11-a.

J. & A. Paalmann'i trükk. Tallinnas, V. Karja tän. 12. 1930 a.